

Sygn. akt: VU 1566/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2012 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2012 r. w Legnicy

sprawy z wniosku T. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wznowienie postępowania

na skutek odwołań T. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 10 lipca 2012 roku znak (...)

z dnia 17 sierpnia 2012 znak (...)

I. oddala odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 10 lipca 2012 roku znak (...),

II. odrzuca odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 17 sierpnia 2012 roku znak (...).

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 lipca 2012 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., zwrócił T. L. wniosek z dnia 30 maja 2012r. i z dnia 03 czerwca 2012r. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organu rentowego z dnia 11 maja 2011r.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż decyzja z dnia 11 maja 2011r. była przedmiotem postępowania przed sądem powszechnym, które zakończyło się wydaniem prawomocnego wyroku. W tren sytuacji – organ rentowy wskazał, iż zgodnie z art. 401, 405 i 407 kodeksu postępowania cywilnego – osoba zainteresowana może żądać wznowienia postępowania w sprawie kierując stosowną skargę do sądu, który wydał zaskarżony wyrok.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła wnioskodawczyni T. L., wnosząc o skierowanie sprawy do właściwego organu administracyjnego decyzji organu rentowego o zwrocie wniosków z dnia 30 maja 2012r. i 03 czerwca 2012r. i przekazanie sprawy do właściwego organu czyli do sądu.

W uzasadnieniu skarżąca podniosła, iż ZUS winien zastosować w sprawie przepisy kodeksu postępowania administracyjnego w zakresie wznowienia postępowania.

Dodatkowo wskazano, iż ubezpieczona w żadnej sprawie nie składała wniosków o rozpoznanie sprawy przez sąd powszechny tylko domagała się rozpoznania sprawy w trybie administracyjnym .

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji z dnia 10 lipca 2012r.

Dodatkowo wskazano ,iż wnioski o wznowienie postępowania złożone przez T. L. z dnia 30 maja 2012r. i 03 czerwca 2012r. zostały zwrócone , gdyż organ rentowy nie jest organem właściwym do ich rozpoznania .

Sprawa wpisana została w Sądzie Okręgowym Sądzie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy pod sygnaturą 1567/12.

Decyzją z dnia 17 sierpnia 2012 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., zwrócił T. L. wniosek z dnia 03 czerwca 2012. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organu rentowego z dnia 25 lutego 2011r.

W uzasadnieniu wskazano ,iż organ rentowy nie jest właściwym organem do rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wydaniem przez sąd powszechny prawomocnego wyroku na skutek odwołania złożonego przez stronę od decyzji z dnia 25 lutego 2011r. Odwołanie T. L. od wyżej wskazanej decyzji zostało rozpoznane przez Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 09 listopada 2011r. oddalającym odwołanie . Sad Apelacyjny we Wrocławiu rozpoznając apelację skarżącą wyrokiem z dnia 01 marca 2012r. oddalił apelację .

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła wnioskodawczyni T. L., wnosząc o skierowanie sprawy do właściwego organu administracyjnego decyzji organu rentowego o zwrocie wniosku z dnia 03 czerwca 2012r. i przekazanie sprawy do właściwego organu czyli do sądu .

W uzasadnieniu skarżąca podniosła ,iż ZUS winien zastosować w sprawie przepisy kodeksu postępowania administracyjnego w zakresie wznowienia postępowania .

Dodatkowo wskazano ,iż ubezpieczona w żadnej sprawie nie składała wniosków o rozpoznanie sprawy przez sąd powszechny tylko domagała się rozpoznania sprawy w trybie administracyjnym .

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji z dnia 17 sierpnia 2012r.

Sprawa wpisana została w Sądzie Okręgowym Sądzie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy pod sygnaturą 1566/12.

Zarządzeniem z dnia 07 września 2012r. wyżej wymienione sprawy połączone zostały do wspólnego rozpoznania, o czym zawiadomione zostały strony postępowania.

W uzasadnieniu organ rentowy, powołując się na art. 217 k.p.a. wskazał, iż brak jest podstaw do wydania wnioskowanego przez ubezpieczoną zaświadczenia. ZUS wskazał także, że w dniu 11 stycznia 2011r. i w dniu 03 lutego 2011r. wydał już zaświadczenia potwierdzające kwoty podstawy wymiaru emerytury T. L.. Wskazał także, iż decyzją z dnia 14 października 2005r. podstawa wymiaru emerytury pobieranej przez wnioskodawczynię została ustalona od kwoty bazowej wynoszącej 100% przeciętnego wynagrodzenia, przyjętego do obliczenia wysokości świadczenia wynoszącej 911,99zł. Podstawa wymiaru emerytury po ponownym ustaleniu z uwzględnieniem waloryzacji przypadających w okresie do 28 lutego 2006r. wyniosła 1245,77zł. ZUS podniósł ponadto, iż świadczenie T. L. nie podlegało przeliczeniu od podstawy wymiaru obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 01 marca 2006r., w dniu 01 marca 2008r., w dniu 01 marca 2009r., w dniu 01 marca 2010r. Emerytura i podstawa wymiaru emerytury T. L. podlegały waloryzacji w terminach: od dnia 01 marca 2006r. – wskaźnikiem waloryzacyjnym wynoszącym 106,20%, od dnia 01 marca 2008r. - wskaźnikiem waloryzacyjnym wynoszącym

106,50%, od dnia 01 marca 2009r. - wskaźnikiem waloryzacyjnym wynoszącym 106,10%, od dnia 01 marca 2010r. - wskaźnikiem waloryzacyjnym wynoszącym 104,62%. Wobec powyższego, ZUS wskazał, iż brak podstaw do wydania wnioskodawczyni żadanego zaświadczenia.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła wnioskodawczyni T. L., wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji oraz zobowiązanie organu rentowego do wydania zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury z uwzględnieniem kwot bazowych obowiązujących w dniu 01 marca 2006r., 01 marca 2008r., 01 marca 2009r., 01 marca 2010r.

W uzasadnieniu podała, że organ rentowy naruszył przepisy postępowania administracyjnego, bowiem uchylił się od wydania żadanego zaświadczenia, mimo wykazania przez wnioskodawczynię interesu prawnego we wnioskach z dnia 02 stycznia 2011r., 08 lutego 2011r., 10 lutego 2011r., 17 lutego 2011r. i z 19 lutego 2011r. Zarzuciła nadto, iż organ rentowy błędnie ustalił wysokość podstawy wymiaru świadczenia, ponieważ nie uwzględnił ustawowych kwot bazowych z lat 2006, 2008, 2009 i 2010. Zdaniem wnioskodawczyni, organ rentowy powinien każdorazowo ustalać kwotę bazową w roku waloryzacji świadczenia zgodnie z art. 88 ust. 3 ustawy emerytalnej.

W odpowiedzi na odwołanie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego odrzucenie na podstawie art. 477[9] § 1 k.p.c. w zw. z art. 83 ust. 2 ustawy systemowej z powodu przekroczenia przez wnioskodawczynię ustawowego terminu do jego wniesienia. W uzasadnieniu, ZUS wskazał, iż zaskarżona decyzja została wydana w dniu 25 lutego 2011r., natomiast wnioskodawczyni złożył od niej odwołanie pismami z dnia 21 maja 2011r. i z dnia 23 maja 2011r. Ponadto, pomimo prawidłowego pouczenia o prawie zaskarżenia wskazanej decyzji do Sądu Okręgowego w Legnicy, wnioskodawczyni zamiast do sądu powszechnego, złożyła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na bezczynność organu rentowego w zakresie niewydania przez niego żadanego przez ubezpieczoną świadczenia. Z ostrożności procesowej, ZUS wniósł o oddalenie odwołania, uzasadniając swoje stanowisko w tym zakresie jak w zaskarżonej decyzji.

Wnioskodawczyni w pismach z dnia 06 lipca 2011r., 08 sierpnia 2011r. (dwa pisma), 30 września 2011r., 20 października 2011r. podtrzymała stanowisko wyrażone w odwołaniu, przytaczając przepisy ustawy emerytalnej oraz kodeksu postępowania administracyjnego a także sentencje orzeczeń sądów administracyjnych.

Na rozprawie w dniu 09 listopada 2011r. T. L., reprezentowana przez pełnomocnika, podtrzymała odwołanie, wskazując, iż przy złożeniu wniosków wymienionych w decyzji, chodziło o wydanie zaświadczenia o podstawie wymiaru świadczenia według przepisów ustawy emerytalnej. Chodziło zatem o formalne działanie ze strony organu rentowego. Jednocześnie, wnioskodawczyni nie potrafiła wskazać celu jakiemu miałyby służyć wskazane zaświadczenie. Ponadto, zdaniem wnioskodawczyni, ZUS nieprawidłowo wskazał w decyzji z dnia 25 lutego 2011r. iż odmawia wydania zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru emerytury obliczonej m.in. przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 01 marca 2010r. Takie stanowisko ZUS skarżąca uważa za niezasadne, gdyż ma prawo do otrzymania podstawy wymiaru świadczenia w zakresach wskazanych we wniosku. Zdaniem ubezpieczonej, nie jest to sprawa o przeliczenie emerytury, lecz sprawa o wydanie zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru emerytury.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 27 listopada 2002r. O/ZUS w L.ustalił T. L.wysokość emerytury w celu ustalenia wysokości świadczenia przedemerytalnego na dzień 09 października 2002r. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjął przeciętną podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych oraz WWPW w wysokości 66,45%. Podstawę wymiaru obliczył przez pomnożenie WWPW przez kwotę bazową w wysokości 1.775,89zł – wyniosła ona 1.180,08zł. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględnił 25 lat i 3 miesiące okresów składkowych, 3 lata i miesiąc okresów nieskładkowych oraz 2 lata i 8 miesięcy okresów pracy w gospodarstwie rolnym.

Decyzją z dnia 14 października 2005r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.przyznał wnioskodawczyni T. L.prawo do emerytury od 08 października 2005r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru przyjętą do ustalenia świadczenia przedemerytalnego z uwzględnieniem waloryzacji przysługujących po ustaleniu tego prawa, WWPW wyniósł 66,45%, podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie WWPW przez kwotę bazową w wysokości 1.1775,89zł wyniosła 1.180,08zł, a podstawa wymiaru po waloryzacji od 01 marca 2004r. – 1.245,77zł. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto 25 lat i 3 miesiące okresów składkowych oraz 6 lat i miesiąc okresów nieskładkowych.

Decyzjami z dnia 13 marca 2006r., 11 marca 2008r., 13 marca 2009r., 12 marca 2010r. ZUS dokonał waloryzacji emerytury przysługującej T. L. od dnia 01 marca danego roku. Wskazał, że wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego danego roku przez określony wskaźnik waloryzacji.

We wniosku z 06 grudnia 2009r. T. L. wносиła o uchylenie i zmianę decyzji o waloryzacji z 2006, 2008 i 2009r., ustalenie prawa do nowej wartości świadczenia, przeprowadzenia postępowania dowodowego, waloryzowania świadczenia i dodatków zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa oraz naprawienia szkody. Domagała się przyjęcia nowych dowodów i nowych okoliczności: pobierania zasiłku przedemerytalnego i świadczenia przedemerytalnego do okresów nieskładkowych zgodnie z nakazem ustawodawcy zawartym w ustawie emerytalnej.

Decyzją z 07 stycznia 2010r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił T. L. prawa do ponownego przeliczenia świadczenia, argumentując, że składając wniosek w dniu 08 grudnia 2009r. o ponowne przeliczenie świadczenia ubezpieczona nie przedłożyła nowych dowodów i nie przedstawiła okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji o przyznaniu emerytury, które miałyby wpływ na wysokość świadczenia, a wobec tego wysokość emerytury została ustalona prawidłowo w decyzji z 14 października 2005r.

Wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2010r. sygn. akt VU 123/10 Sąd Okręgowy w Legnicy odrzucił odwołania T. L. od decyzji z dnia 13 marca 2006r., 11 marca 2008r., 13 marca 2009r. znak: E- (...) jako wniesione po terminie oraz oddalił odwołania ubezpieczonej od decyzji z dnia 07 stycznia 2010r. i 12 marca 2010r., znak: E- (...). Wnioskodawczyni nie wniosła apelacji od wskazanego wyroku, który uprawomocnił się w dniu 26 maja 2010r.

Dowód: akta ubezpieczeniowe wnioskodawczyni t. I – decyzja ZUS z dnia 27 listopada 2002r. k. 28; akta ubezpieczeniowe wnioskodawczyni t. II- decyzja z dnia 14 października 2005r. k. 7-8; decyzja z dnia 13 marca 2006r. k. 16-17; decyzja z 13 marca 2009r. k. 25-26; decyzja z dnia 11 marca 2008r. k. 27-28; wniosek z dnia 04 listopada 2009r. k. 29-30; pismo ZUS z dnia 18 listopada 2009r. 37-38; wniosek z dnia 06 grudnia 2009r. o przeliczenie emerytury k. 47-62; decyzja z dnia 07 stycznia 2010r. k. 73-74; odwołanie od decyzji z dnia 07 stycznia 2010r. k. 81-92; decyzja z dnia 12 marca 2010r. k. 101-102; wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 21 kwietnia 2010r. k. 131-132.

We wnioskach z dnia 02 stycznia 2011r., 08 lutego 2011r., 10 lutego 2011r., 17 lutego i 19 lutego 2011r. złożonych do organu rentowego, T. L. wystąpiła o wydanie zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury, obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 01 marca 2006r., 01 marca 2008r., 01 marca 2009r., 01 marca 2010r.

Decyzją z dnia 25 lutego 2011 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., odmówił wnioskodawczyni T. L.wydania zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury, obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 01 marca 2006r., 01 marca 2008r., 01 marca 2009r., 01 marca 2010r.

W uzasadnieniu organ rentowy, powołując się na art. 217 k.p.a. wskazał, iż brak jest podstaw do wydania wnioskowanego przez ubezpieczoną zaświadczenia. ZUS wskazał także, że w dniu 11 stycznia 2011r. i w dniu 03 lutego 2011r. wydał już zaświadczenia potwierdzające kwoty podstawy wymiaru emerytury T. L.. Wskazał także, iż decyzją z dnia 14 października 2005r. podstawa wymiaru emerytury pobieranej przez wnioskodawczynię

została ustalona od kwoty bazowej wynoszącej 100% przeciętnego wynagrodzenia, przyjętego do obliczenia wysokości świadczenia wynoszącej 911,99zł. Podstawa wymiaru emerytury po ponownym ustaleniu z uwzględnieniem waloryzacji przypadających w okresie do 28 lutego 2006r. wyniosła 1245,77zł. ZUS podniósł ponadto, iż świadczenie T. L. nie podlegało przeliczeniu od podstawy wymiaru obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 01 marca 2006r., w dniu 01 marca 2008r., w dniu 01 marca 2009r., w dniu 01 marca 2010r. Emerytura i podstawa wymiaru emerytury T. L. podlegały waloryzacji w terminach: od dnia 01 marca 2006r. – wskaźnikiem waloryzacyjnym wynoszącym 106,20%, od dnia 01 marca 2008r. - wskaźnikiem waloryzacyjnym wynoszącym 106,50%, od dnia 01 marca 2009r. - wskaźnikiem waloryzacyjnym wynoszącym 106,10%, od dnia 01 marca 2010r. - wskaźnikiem waloryzacyjnym wynoszącym 104,62%. Wobec powyższego, ZUS wskazał, iż brak podstaw do wydania wnioskodawczyni żądanego zaświadczenia.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła wnioskodawczyni T. L., wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji oraz zobowiązanie organu rentowego do wydania zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury z uwzględnieniem kwot bazowych obowiązujących w dniu 01 marca 2006r., 01 marca 2008r., 01 marca 2009r., 01 marca 2010r.

W uzasadnieniu podała, że organ rentowy naruszył przepisy postępowania administracyjnego, bowiem uchylił się od wydania żądanego zaświadczenia, mimo wykazania przez wnioskodawczynię interesu prawnego we wnioskach z dnia 02 stycznia 2011r., 08 lutego 2011r., 10 lutego 2011r., 17 lutego 2011r. i z 19 lutego 2011r. Zarzuciła nadto, iż organ rentowy błędnie ustalił wysokość podstawy wymiaru świadczenia, ponieważ nie uwzględnił ustawowych kwot bazowych z lat 2006, 2008, 2009 i 2010. Zdaniem wnioskodawczyni, organ rentowy powinien każdorazowo ustalać kwotę bazową w roku waloryzacji świadczenia zgodnie z art. 88 ust. 3 ustawy emerytalnej.

Postępowanie w sprawie odwołania prowadzone było przed Sądem Okręgowym – Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy pod sygnaturą VU 697/11.

Wnioskodawczyni w pismach z dnia 06 lipca 2011r., 08 sierpnia 2011r. (dwa pisma), 30 września 2011r., 20 października 2011r. – złożonych w wyżej wskazanej sprawie - podtrzymała stanowisko wyrażone w odwołaniu, przytaczając przepisy ustawy emerytalnej oraz kodeksu postępowania administracyjnego a także sentencje orzeczeń sądów administracyjnych.

Na rozprawie w dniu 09 listopada 2011r. T. L., reprezentowana przez pełnomocnika, podtrzymała odwołanie, wskazując, iż przy złożeniu wniosków wymienionych w decyzji, chodziło o wydanie zaświadczenia o podstawie wymiaru świadczenia według przepisów ustawy emerytalnej. Chodziło zatem o formalne działanie ze strony organu rentowego. Jednocześnie, wnioskodawczyni nie potrafiła wskazać celu jakiemu miałyby służyć wskazane zaświadczenie. Ponadto, zdaniem wnioskodawczyni, ZUS nieprawidłowo wskazał w decyzji z dnia 25 lutego 2011r. iż odmawia wydania zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru emerytury obliczonej m.in. przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 01 marca 2010r. Takie stanowisko ZUS skarżąca uważa za niezasadne, gdyż ma prawo do otrzymania podstawy wymiaru świadczenia w zakresach wskazanych we wniosku. Zdaniem ubezpieczonej, nie jest to sprawa o przeliczenie emerytury, lecz sprawa o wydanie zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru emerytury.

Wyrokiem z dnia 09 listopada 2011r. – wydanym w sprawie VU 697/11 - Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy oddalił odwołanie T. L. złożone od decyzji z dnia 25 lutego 2011r. – znak jak wyżej .

W uzasadnieniu wyroku wskazano ,iż w rozpoznawanej sprawie brak było podstaw do wydania żądanego przez ubezpieczoną zaświadczenia.

Sąd wskazał, iż przepis art. 217 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000r., Nr 98, poz. 1071) przewiduje dwie odrębne podstawy do wydania zaświadczenia. W pierwszym wypadku, urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego wymaga przepis prawa. Nakłada to na organ administracji obowiązek wydania zaświadczenia, o ile stosowne dane znajdują się w jego posiadaniu. Interes prawny osoby ubiegającej się o wydanie zaświadczenia nie podlega badaniu, bowiem jest on z góry ustalony przez przepis prawa (art. 217 § 2 pkt 1 k.p.a.). W przypadku określonym w pkt 2 art. 217 § 2 k.p.a., zaświadczenie wydaje się, jeżeli osoba ubiega się o zaświadczenie ze względu na swój interes prawny w urzędowym potwierdzeniu określonych faktów lub stanu prawnego. Jeżeli zatem urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego nie wymaga przepis prawa, osoba ubiegająca się o wydanie zaświadczenia urzędowo potwierdzającego te fakty lub stan prawny musi wykazać swój interes prawny, aby takie potwierdzenie otrzymać (wyrok NSA z dnia 22 listopada 1996 r., I SA/Wr 142/96, niepubl.).

Wskazane podstawy w rozpoznawanej sprawie- w ocenie sądu I instancji - nie wystąpiły. Brak bowiem przepisu, nakładającego na organ rentowy wydania zaświadczenia o żądanej przez ubezpieczoną treści. Wnioskodawczyni nie wykazała także interesu prawnego w otrzymaniu takiego zaświadczenia. Ubezpieczona nie potrafiła bowiem- w toku postępowania prowadzonego w sprawie VU 697/11 - wskazać celu do jakiego potrzebne jest jej było owo zaświadczenie, nie przedstawiła także żadnych okoliczności uzasadniających jego wydanie (k. 88 akt w/w sprawie).

Z powyższych względów sąd wydając wyrok w dniu 09 listopada 2011r. w sprawie UV 697/11 - uznał, że brak było warunków do wydania zaświadczenia o treści żądanej przez ubezpieczoną na podstawie powołanego przepisu kodeksu postępowania administracyjnego.

Niezależnie od powyższego, sąd – w sprawie VU 697/11 – wskazał, iż z treści pism wnioskodawczyni złożonych w sprawie wynikało, iż jej roszczenia w rzeczywistości sprowadzają się do ponownego ustalenia wysokości emerytury przyznanej jej decyzją organu rentowego z dnia 14 października 2005r. Dotyczą one zatem przedmiotu postępowania zakończonego wyrokiem z dnia 21 października 2010r. sygn. akt Vu 123/10, w którym Sąd Okręgowy w Legnicy oddalił odwołanie ubezpieczonej od decyzji organu rentowego z dnia 07 stycznia 2010r. odmawiającej wnioskodawczyni prawa do ponownego ustalenia wysokości świadczenia. Ubezpieczona nie wniosła apelacji od wskazanego wyroku, który uprawomocnił się 26 maja 2010r.

Zdaniem sądu – przedstawionym w uzasadnieniu wyroku z dnia 09 listopada 2011r. , sygn. VU 697/11-argumentacja podniesiona w pismach wnioskodawczyni wskazuje zatem na próbę obejścia przepisów o wznowieniu postępowania cywilnego zakończonego prawomocnym wyrokiem, unormowanych w art. 399-416[1] kodeksu postępowania cywilnego.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 01 marca 2012r. , sygn. IIIAUa 1778/11 oddalił apelację T. L. od wyżej wskazanego wyroku.

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wskazał, iż osoba , która ubiega się o wydanie zaświadczenia musi wykazać interes prawny w jego pozyskaniu . Wnioskodawczyni w toku toczącego się postępowania nie wykazała żadnego interesu prawnego , który uzasadniałby domaganie się przez nią wydania urzędowego zaświadczenia . Nie sposób określić żadnej korzyści , jakiem może spodziewać się T. L. , po hipotetycznym przedstawieniu tego zaświadczenia innemu organowi . Wydanie zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru emerytury wnioskodawczyni w poszczególnych latach w żaden sposób nie wpłynęłoby na jakiegokolwiek jej uprawnienia i obowiązki , w szczególności nie prowadziłoby do przeliczenia świadczenia . Wysokość świadczenia określa bowiem decyzja emerytalna, z której wynika także wysokość podstawy wymiaru emerytury .

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy z dnia 09 listopada 2011r. , sygn. VU 697/11 , uprawomocnił się w dniu 01 marca 2012r.

W dniu 30 maja 2012r. i 03 czerwca 2012r. T. L. złożyła w ZUS Oddział w L. wnioski o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wydaniem prawomocnej decyzji z dnia 25 lutego 2011r. – znak (...).

Rozpoznając wyżej wskazane wnioski organ rentowy wydał decyzję z dnia 10 lipca 2012r. – opisaną w części wstępnej niniejszego uzasadnienia .

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła T. L. w dwóch sprawach prowadzonych przez Sądem Okręgowym w Legnicy VU1566/12 i VU 1565/12.

W sprawie VU 1565/11 Sądem Okręgowym Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy wydał wyrok o oddaleniu odwołania od decyzji z dnia 17 sierpnia 2012r. – znak (...) o wznowienie postępowanie .

Wyrok jest nieprawomocny .

dowód: akta ubezpieczeniowe wnioskodawczyni t. III – wnioski ubezpieczonej k. 57-58, 63-64, 67-68, 71-72, 73-74; decyzja ZUS z dnia 25 lutego 2011r. k. 75-76,.

- akta sprawy Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy , sygn VU 697/11 i VU 1565/12.
- wniosek z dnia 30 maja 2012r. k. 37,
- wniosek z dnia 03 czerwca 2012r. k. 38,
- decyzja ZUS O/L. z dnia 17 sierpnia 2012r. k. 8 ,
- decyzja z dnia 10 lipca 2012r. k. 8 połączonej sprawy VU 1567/12.

Decyzją z dnia 11 maja 2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. umorzył postępowanie w sprawie wniosku z dnia 04 kwietnia 2011r. o wydanie zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury, obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 01 marca 2006r., 01 marca 2008r., 01 marca 2009r. oraz 01 marca 2010r. oraz umorzył postępowanie w sprawie pisma z dnia 20 kwietnia 2011r. – zażalenia na niezłatwienie w terminie wniosku o wydanie zaświadczenia w części dotyczącej wydania zaświadczenia w sprawie wysokości podstawy wymiaru emerytury, obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 01 marca 2006r., 01 marca 2008r., 01 marca 2009r. oraz 01 marca 2010r.

W uzasadnieniu powyższej decyzji organ rentowy wskazał, że podstawę prawną wydanej decyzji stanowi przepis art. 105 § 1 kpa na podstawie odesłania zawartego w art. 123 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Podał, że wniosek strony identycznej treści jak ten z 04 kwietnia 2011r. został załatwiony decyzją z 25 lutego 2011r. i z tego względu postępowanie w zakresie wniosków o wydanie zaświadczenia stało się bezprzedmiotowe. Natomiast w zakresie wniosku o wydanie zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury, obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 01 marca 2011r. organ rentowy wystąpi do strony o sprecyzowanie wniosku, bowiem z ustaleń O/ZUS w L. wynika, że strona takiego wniosku nie składała.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawczyni T. L. wnosila o jej uchylenie i wydanie jej żadanego we wniosku z 04 kwietnia 2011r. zaświadczenia. Podała, że organ rentowy naruszył stosowne przepisy kpa o umorzeniu postępowania. Wskazała, że umorzenie postępowania jest możliwe jedynie w odniesieniu do decyzji ostatecznych. Zarzuciła, że organ rentowy ani nie wydał jej zaświadczenia ani nie wydał postanowienia o odmowie wydania zaświadczenia. Podała, że okolicznościami powodującymi umorzenie postępowania mogą być: zmiana przepisów prawa materialnego, śmierć strony, niewłaściwość organu, zmiana stanu faktycznego. Nie można, zdaniem skarżącej, umorzyć postępowania jako bezprzedmiotowego twierdząc, że dla strony jest to korzystniejsze od wydania merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie. Wnioskodawczyni podała, że organ rentowy nie wykazał istnienia w/w przesłanek umorzenia postępowania. Domagała się uchylenia decyzji organu i zobowiązania go do stosowanego

zastosowania postępowania, rozpatrzenia sprawy pod nieobecność w sądzie oraz zwolnienia z kosztów postępowania sądowego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumenty zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Nadto podał, że do Sądu Okręgowego w Legnicy zostało przekazane odwołanie wnioskodawczynie od decyzji z 25 lutego 2011r. Natomiast akta wnioskodawczynie znajdują się w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym, gdzie T. L. złożyła skargę na bezczynność organu rentowego w przedmiocie niewydania zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury (w zw. z decyzją z 25 lutego 2011r.) i którą WSA we Wrocławiu postanowieniem z dnia 09 maja 2011r. odrzucił (sygn. akt III SAB/Wr 3/11).

W piśmie z dnia 26 października 2011r. wnioskodawczynie zarzuciła, że decyzja została wydana przez niewłaściwy organ, gdyż decyzję podpisała PO Naczelnik Wydziału, a właściwym organem jest Zastępca Dyrektora ZUS OddziałuL., zaś organem wyższego stopnia jest Dyrektor ZUS Oddział w L.. Wnosiła o rozpatrzenie właściwości organu administracji publicznej.

Postępowanie w sprawie odwołania T. L. z dnia 11 maja 2011r. prowadzone było przed Sądem Okręgowym Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy . Sprawa wpisana była w repertorium pod sygnaturą VU 698/11 .

Sąd I instancji ustalił w powyżej sprawie stan faktyczny częściowo pokrywający się ze stanem faktycznym ustalonym w sprawie VU 697/11- przedstawionym powyżej .

W sprawie VU 698/11 sąd ustalił następujące okoliczności:

Decyzją z dnia 14 października 2005r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.przyznał wnioskodawczynie T. L.prawo do emerytury od 08 października 2005r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru przyjętą do ustalenia świadczenia przedemerytalnego z uwzględnieniem waloryzacji przysługujących po ustaleniu tego prawa, WWPW wyniósł 66,45%, podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie WWPW przez kwotę bazową w wysokości 1.1775,89zł wyniosła 1.180,08zł, a podstawa wymiaru po waloryzacji od 01 marca 2004r. – 1.245,77zł.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 13 marca 2006r. dokonał waloryzacji emerytury przysługującej T. L. od 01 marca 2006r. Wskazał, że wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2006r., tj. 911,99zł przez wskaźnik waloryzacji 106,20% oraz że emerytura po waloryzacji wynosi 968,53zł.

Kolejną decyzją z 11 marca 2008r. organ rentowy dokonał ponownej waloryzacji od 01 marca 2008r. przysługującej T. L. emerytury. Wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2008r., tj. 968,53zł przez wskaźnik waloryzacji 106,50%. Emerytura po waloryzacji wynosiła kwotę 1.031,48zł.

Następną decyzją z 13 marca 2009r. O/ZUS w L. ponownie dokonał waloryzacji od 01 marca 2009r. emerytury przysługującej T. L.. Wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2009r., tj. 1.1031,48zł przez wskaźnik waloryzacji 106,10%. Emerytura po waloryzacji wynosiła kwotę 1.094,40zł.

W piśmie z dnia 04 listopada 2009r. T. L. wносиła o wydanie zaświadczenia i podanie wysokości podstawy wymiaru oraz kwoty bazowej według stanu na dzień 01 marca 2006r., 01 marca 2008r., 01 marca 2009r.

W piśmie z dnia 18 listopada 2009r. O/ZUS w L. w odpowiedzi na pismo wnioskodawczynie z 04 listopada 2009r. poinformował ją o wysokości kwot bazowych w latach 2006-2009 oraz o wysokości podstawy wymiaru w tych datach na dzień przyznania T. L. prawa do emerytury, tj. 8 października 2005r.

Decyzją z 12 marca 2010r. organ rentowy dokonał kolejnej waloryzacji od 01 marca 2010r. przysługującej T. L. emerytury. Wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2010r., tj. 1.094,40zł przez wskaźnik waloryzacji 104,62%. Emerytura po waloryzacji wynosiła kwotę 1.144,96zł.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawczyni zarzuciła błędne, bezprawne waloryzowanie jej świadczenia poprzez przyjęcie jako podstawy wymiaru i kwoty bazowej wartości ustalonej kilka lat temu i waloryzowanie tej wartości wskaźnikami waloryzacyjnymi bez podstawy prawnej i delegacji ustawowej oraz nie waloryzowanie kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru w wysokości przysługującej ostatniego dnia lutego roku kalendarzowego, w którym przeprowadza się waloryzację.

Powyższe odwołanie wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z 21 kwietnia 2010r. w sprawie VU 123/10 zostało oddalone jako nieuzasadnione.

T. L. pismem z dnia 10 grudnia 2010r. wystąpiła o wydanie zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury, obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniach: 01 marca 2006r., 01 marca 2008r., 01 marca 2009r., 01 marca 2010r.

Organ rentowy w dniu 11 stycznia 2011r. wydał zaświadczenie potwierdzające wysokość kwot bazowych oraz wysokość kwot podstawy wymiaru emerytury T. L., które obowiązywały we wskazanych datach.

Z pismem tym wnioskodawczyni nie zgodziła się i w piśmie z 17 stycznia 2011r. wystąpiła o ponowne wydanie zaświadczenia zgodnie z przepisami.

Organ rentowy ponownie wydał zaświadczenie z dnia 03 lutego 2011r. potwierdzające wysokość podstawy wymiaru emerytury i wysokość kwot bazowych. Jednocześnie w piśmie z dnia 03 lutego 2011r. poinformował ubezpieczoną, że brak jest podstaw do wydania zaświadczenia o treści żądanej przez T. L., gdyż wskazywany przez nią przepis art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z FUS dotyczy ustalenia podstawy wymiaru po raz pierwszy bądź na podstawie art. 110 lub 111 ustawy emerytalnej.

Wnioskodawczyni pismami z: 02 stycznia 2011r., 08 lutego 2011r., 10 lutego 2011r., 17 lutego 2011r. oraz 19 lutego 2011r. wystąpiła o wydanie zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury, obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniach: 01 marca 2006r., 01 marca 2008r., 01 marca 2009r., 01 marca 2010r.

Po rozpatrzeniu powyższych wniosków organ rentowy decyzją z dnia 25 lutego 2011r. odmówił ubezpieczonej wydania żądanego zaświadczenia. W uzasadnieniu wskazał sposób wyliczenia podstawy wymiaru i wysokości emerytury T. L. oraz jej waloryzacji. Podał, że świadczenie ubezpieczonej nie podlegało przeliczeniu od podstawy wymiaru obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 01 marca 2006r., 2008r., 2009r. i 2010r. Stwierdził, że mając na uwadze stan faktyczny oraz uregulowania prawne określające zasady waloryzacji świadczenia i podstawy jego wymiaru oraz przeliczenia świadczenia od podstawy wymiaru ustalonej na nowo, nie może spełnić żądania strony na podstawie art. 217 § 1 kpa i wydać jej zaświadczenia o żądanej treści.

W dniu 08 marca 2011r. T. L. złożyła do WSA skargę na bezczynność organu rentowego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we W. postanowieniem z dnia 09 maja 2011r. (sygn. akt III SAB/Wr 3/11) odrzucił skargę wskazując, że sprawa nie należy do kognicji sądów administracyjnych. Orzeczenie uprawomocniło się w dniu 16 czerwca 2011r.

W dniach 04 kwietnia 2011r. i 16 kwietnia 2011r. T. L. złożyła wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji z 25 lutego 2011r. Dodatkowo: w piśmie z dnia 04 kwietnia 2011r. domagała się wydania zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury, obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniach: 01 marca

2006r., 01 marca 2008r., 01 marca 2009r., 01 marca 2010r. , a w piśmie z dnia 09 kwietnia 2011r. złożyła zażalenie na niezalutwienie w terminie jej wniosku o wydanie tegoż zaświadczenia.

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2011r. , syg. akt VU 698/11- Sąd Okręgowy w Legnicy oddalił odwołanie T. L. złożone od decyzji z dnia 11 maja 2011r. – znak (...).

W uzasadnieniu wyroku wskazano , iż podstawę prawną wydanej decyzji stanowi przepis art. 105 § 1 kpa na podstawie odesłania zawartego w art. 123 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Podał, że wniosek strony identycznej treści jak ten z 04 kwietnia 2011r. został zalutwiony decyzją z 25 lutego 2011r. i z tego względu postępowanie w zakresie wniosków o wydanie zaświadczenia stało się bezprzedmiotowe.

Zgodnie z przepisem art. 123 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w sprawach uregulowanych ustawą stosuje się przepisu kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Zgodnie z przepisem art. 105 § 1 kpa gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości lub w części organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części.

Brak elementu w stosunku administracyjno- prawnym w postaci przepisu nakazującego rozstrzygnięcie o żądaniu strony przesądza o bezprzedmiotowości postępowania administracyjnego wszczętego na wniosek strony, co skutkuje tym, iż nie można zalutwić sprawy przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Bezprzedmiotowość postępowania skutkuje wydaniem decyzji o umorzeniu postępowania w myśl art. 105 § 1 k.p.a. (tak: WSA w Warszawie w wyroku z dnia 25 maja 2011r., VII SA/Wa 714/11).

Wnioskodawczyni w kolejnych wnioskach o wydanie zaświadczenia nie powoływała żadnych innych okoliczności, niż te, które były przedmiotem poprzednich wniosków i wydanych zaświadczeń. Wnioski i zaświadczenia miały tożsamą treść.

Dodatkowo sąd wydając wyrok w dniu 25 listopada 2011r. – w sprawie VU 698/11- wskazał , że zaświadczenia są poświadczeniem istnienia pewnego stanu. Możliwe jest ponowne wydanie zaświadczenia w tej samej sprawie, bez uprzedniego korygowania, czy unieważniania pierwotnie wydanego zaświadczenia. Jest ono bowiem rodzajem czynności faktycznych, a te nie korzystają z powagi rzeczy osądzonej. Konsekwentnie zasada res iudicata nie ma również zastosowania do postanowień o odmowie wydania zaświadczenia określonej treści. Dopuszczalność wydania nowego zaświadczenia nie oznacza, że strona może skutecznie ponawiać stale merytorycznie tożsame wnioski i to przy niezmiennym stanie prawnym sprawy i w sytuacji braku jakichkolwiek nowych, istotnych okoliczności i dowodów.

Skoro zaświadczenie jest pochodną istniejących faktów lub stanu prawnego, to tylko wraz ze zmianą tych faktów lub stanu prawnego dotychczasowe zaświadczenie (postanowienie o odmowie wydania zaświadczenia określonej treści) staje się nieaktualne i może być wydane nowe, odpowiadające aktualnemu stanowi prawnemu lub aktualnym faktom (tak NSA w Warszawie w wyroku z 24 listopada 2010r., I OSK 1488/10).

Mając zatem na uwadze, że w dniach 18 listopada 2009r. oraz 11 stycznia 2011r. wnioskodawczyni T. L. otrzymała wydane na skutek jej wielokrotnych wniosków zaświadczenia o wysokości kwot bazowych w latach 2006-2009 oraz o wysokości podstawy wymiaru w tych datach na dzień przyznania T. L. prawa do emerytury, tj. 08 października 2005r. oraz że decyzją z dnia 25 lutego 2011r. O/ZUS w L. odmówił ubezpieczonej wydania kolejnego zaświadczenia o treści tożsamej z dotychczas wydanymi, Sąd uznał, iż decyzja ZUS umarzającą postępowanie w sprawie jest prawidłowa. Kierując się treścią cytowanego wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego Sąd rozpoznający niniejszą sprawę uznał, że skoro dotychczasowe zaświadczenia i postanowienie o odmowie wydania zaświadczenia są wciąż aktualne, to nie może być wydane nowe zaświadczenie lub postanowienie o odmowie wydania zaświadczenia, odpowiadające temu samemu stanowi prawnemu lub tym samym faktom, w sytuacji braku jakichkolwiek nowych, istotnych okoliczności i dowodów.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2012r. , sygn. IIIAUa 53/12, oddalił apelację T. L. od wyroku sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy z dnia 25 listopada 2011r. , sygn. VU 698/11 .

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wskazał ,iż w toczącym się postępowaniu T. L. nie wykazała żadnego interesu prawnego uzasadniającego domaganie się przez nią wydania urzędowego zaświadczenia , a wysokość świadczenia wnioskodawczyni określa decyzja emerytalna , z której wynika także wysokość podstawy wymiaru emerytury .

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu uznał za prawidłową ocenę prawną sądu I instancji – dokonaną przy bezspornym stanie faktycznym .

Wyrok z dnia 25 listopada 2011r. , sygn. akt VU 698/11- Sądu Okręgowego w Legnicy oddalający odwołanie T. L. złożone od decyzji z dnia 11 maja 2011r. – znak (...) - uprawomocnił się w dniu 11 kwietnia 2012r.

dowód: dokumenty w aktach ZUS: tom II: decyzje, k. 7, 16, 26, 27, 101, pismo z 04.11.2009r., k. 29, pismo z 18.11.2009r., k. 37, odwołanie, k. 121, odpis wyroku Sądu Okręgowego, k. 131, tom III: wniosek z 10 grudnia 2010r., 17.01.2011r., k. 37, 49, pisma ZUS z 11.01.2011r., 03.02.2011r., k. 43, 53-55, wnioski T. L., k. 57, 63, 67, 71, 73, 164, 169, 174, 176, decyzja z 25.02.2011r., k. 75-77, skarga, k. 90-104, postanowienie WSA, k. 128-132,

- akta spraw Sądu Okręgowego w Legnicy VU 698/11 .

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie od decyzji z dnia 10 lipca 2012r. nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 399 § 1 kpc w zw. z art. 401 kpc oraz 403 kpc można żądać wznowienia postępowania , które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem: - z powodu nieważności postępowania ,

- na podstawie wyroku , który został oparty na dokumencie podrobionym lub przerobionym albo na skazującym wyroku karnym , następnie uchylonym ,

- z powodu późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku , dotyczącego tego samego stosunku prawnego , albo w wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych , które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy , a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu .

W świetle art. 66 § 3 kodeksu postępowania administracyjnego , jeżeli podanie wniesiono do organu niewłaściwego, a organu właściwego nie można ustalić na podstawie danych podania, albo gdy z podania wynika, że właściwym w sprawie jest sąd powszechny, organ, do którego podanie wniesiono, zwraca je wnoszącemu.

W oparciu o art. 83b ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych., jeżeli przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego przewidują wydanie postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, Zakład w tych przypadkach wydaje decyzję. Organ rentowy - działając na podstawie art. 66 § 3 kpa w zw. z art. 83b ust. 1 ustawy o s.u.s. - prawidłowo zwrócił T. L. skargę o wznowienie postępowania w zakresie dotyczącym decyzji z dnia 11 maja 2011 r. bowiem decyzja ta była przedmiotem postępowania odwoławczego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego- Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy z dnia 25 listopada 2011 r., sygn. akt: VU 698/11, oddalającym odwołanie wnioskodawczyni od wskazanej powyżej decyzji organu rentowego. Skarga o wznowienie w zakresie dotyczącym wspomnianej decyzji powinna być zatem wniesiona bezpośrednio do Sądu Okręgowego w Legnicy . Zatem prawomocna decyzja organu rentowego z dnia 10 maja 2011r. – na podstawie art. 405 kpc może być wzruszona tylko w trybie przewidzianym przepisami kodeksu postępowania cywilnego .Zgodnie bowiem z art. 365 § 1 kpc orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Przyjęcie argumentacji przedstawionej przez skarżącą, zgodnie z którą organ rentowy ma prawo decydować

w trybie wznowienia postępowania o uchyleniu bądź nie decyzji, naruszyłyby zasady związania organu rentowego prawomocnym orzeczeniem Sądu.

W konsekwencji sąd – kierując się treścią art. art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie od decyzji z dnia 10 lipca 2012r. , albowiem nie było podstaw do jej uwzględnienia z przyczyn wskazanym w niniejszym uzasadnieniu .

W pkt. II wyroku sąd – na podstawie art. 199§ 1 pkt2 kpc - odrzucił odwołanie T. L. od decyzji ZUS z dnia 17 sierpnia 2008r. w przedmiocie wznowienia postępowania w sprawie zakończonej prawomocną decyzją ZUS O/L. z dnia 25 lutego 2011r. , albowiem o to samo żądanie pomiędzy tymi samymi stronami jest w toku i prowadzona jest pod sygnaturą VU 1565/12 .